

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa R. L.
przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który

z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 kwietnia 2016 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 13 maja 2015 r., którym Sąd Okręgowy oddalił powództwo o zasądzenie od pozwanego kwot: 40 000 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną niewłaściwymi i sprzecznymi z prawem warunkami odbywania tymczasowego aresztowania, 30 000 zł z tytułu niezgodnego z prawem stosowania i przedłużania statusu więźnia niebezpiecznego, 30 000 zł z tytułu krzywdy i szkody na zdrowiu, jakiej doznał w wyniku niewłaściwego leczenia psychiatrycznego i 3 000 zł z tytułu nieuzasadnionego zakwalifikowania przez komisję penitencjarną jako wymagającego osadzenia w warunkach art. 88a k.k.w. Powołując się na podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej „...wynikającą z oparcia jej o podstawy kasacyjne, które nawet bez głębszej analizy prawnej i pobieżnej ich lekturze, wskazują na rażąco błędną wykładnię i niezastosowanie przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 23 w zw. z art. 24 w zw. z art. 448 k.c. przez ich niezastosowanie i oddalenie powództwa...”.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez niego przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, powtórzył jedynie uzasadnienie przytoczonej podstawy kasacyjnej i dokonał subiektywnej oceny dochodzonych roszczeń.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i ze względu na sytuację życiową skarżącego orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.